
Nepatřím ti

Mary Higgins Clark, Alafair Burke

Laurie doprovodila Bellovy k výtahu a vrátila se do kanceláře, aby si Loživila průběh a detaily případu Martina Bella. Vzpomněla si, jak byla nadšená, když v kupě pošty od fanoušků poprvé narazila na dopis jeho rodičů. Případ se zdál být pro její pořad jako stvořený. Martin byl podle všeho skvělý lékař a milující mladý tatínek z renomované newyorské rodiny. Jeho otec působil jako primář chirurgie na Mount Sinai a dědeček byl generálním prokurátorem státu. Jméno Bell se dalo číst na mnoha budovách po celém New Yorku.

A pak byl jejich drahý syn Martin zastřelen před svým přepychovým domem v Greenwich Village.

Skvělý mladý lékař – i otec rodiny – zničehonic zavražděn v srdci Manhattanu. V té chvíli si samozřejmě vzpomněla na svého Grega. Jak jinak?

Jenže tím podobnost s Gregovým případem končila.

Její syn Timmy byl totiž svědkem otcovy vraždy. V té době mu byly teprve tři roky, ale dokázal aspoň zčásti popsat pachatele a všiml si jeho očí: „Modroočko mi zastřelil tátu... Modroočko to byl!“ Malé děti Martina Bella hlídala jejich chůva a nikdo další střelbu na příjezdové cestě nezaslechl.

A na rozdíl od Kendry Bellové nebyla Laurie nikdy považována za podezřelou z Gregovy vraždy. Jistě, během těch pěti let, kdy zůstala nevyřešená, se i na ni někdo občas podezřívavě zadíval. Pro některé lidi je partner automaticky viníkem. Ale otec Laurie Leo byl v té době zástupcem komisaře newyorské policie. Žádný policista by se bez pádných důkazů neodvážil ji nějak špinit.

Kendru naopak protáhli ždímačkou bulvárního zpravodajství všech newyorských médií. Už před smrtí byl Martin Bell známý jako vycházející hvězda neurologického oddělení newyorské univerzity i pak, když odešel a založil si vlastní, poměrně odvážnou praxi specializovanou na léčbu bo-

lesti. Byl autorem bestselleru, v němž vyzdvihoval homeopatické léky, mírnění stresu a fyzioterapii jako prostředky ke zmírnění bolesti. Použití léků na předpis či chirurgických zákroků připouštěl až v krajním případě. Laurie si vzpomněla, jak Greg jednou řekl, že by měl na pohotovosti mnohem méně pacientů, kdyby praktici dali na Bellovy rady. Jak Bellova sláva rostla, někteří lidé o něm začali mluvit jako o zázračném člověku. Po jeho vraždě se pak protiklad mezi jeho veřejným a soukromým životem jevil o to výraznější. Objevily se fotografie, na nichž Kendra působí neupraveně a zmateně. Vyšlo najevo, že byla pravidelnou návštěvnicí baru v East Village a vybírala velké částky peněz ze společného účtu. Na veřejnost pronikly zprávy, že v době střelby byla téměř v bezvědomí a chuva ji po volání na tísňovou linku nedokázala probudit.

Na titulních stranách bulváru se jí přezdívalo *Černá vdova* nebo ještě barvitěji *Zhulená máma*, a to kvůli údajným problémům s návykovými látkami.

Po předběžném průzkumu na internetu Laurie kontaktovala Kendru v naději, že by mohla ocenit pomoc velkého televizního studia, a vystoupit se svou verzí příběhu. Laurie chtěla věřit, že její pořad pomáhá rodinám či přátelům obětí najít rozuzlení. Anebo, jako v tomto případě, těm, jejichž životy zůstaly ochromeny, protože i když nikdy nebyli obviněni ani obžalováni, ulpěl na nich stín podezření. Až Kendřiny děti povyrostou, nechtěly by vědět, kdo zabil jejich otce?

Neprála by si, aby si byly naprosto jisté, že jejich matka má čisté ruce? Laurie si pamatovala, jak sama zoufale pátrala po odpovědích ohledně Gregovy vraždy.

Když však před čtyřmi měsíci přišla za Kendrou s nabídkou účasti v jejich pořadu, Kendra dala jasně najevo, že nemá zájem.

Uvedla všechny důvody, na které byla Laurie zvyklá. Nechtěla naštvat policajty tím, že by televizní pořad mohl vyřešit víc než oni. Konečně se jí podařilo najít si práci, zahájit nový život bez Martina a obávala se, že opětovná pozornost médií by jen vyvolala další vlnu veřejného opovržení. A co bylo možná nejpřesvědčivější, řekla, že její děti jsou už dost velké, aby poznaly, že jejich matka byla v televizi. „Nechci je tomu vystavovat, pokud mi nezaručíte, že najdete vraha mého manžela.“

Nic takového jí Laurie samozřejmě slíbit nemohla a všechny důvody proti se zdály rozumné.

Nyní však získala novou informaci.

Grace našla v kanceláři Jerryho Kleina, která sousedila s její. Laurie už občas zapomínala, jaký byl Jerry plachý, neohrabaný stážista, když ve studiu začínal. Sledovala, jak jeho sebevědomí s každým novým úspěchem narůstá. Teď byl Lauriným asistentem a bez jeho rady by se už do nového projektu nepustila.

„Grace mi právě oznámila, že se dnes ráno objevili rodiče Martina Bella,“ řekl na uvítanou.

Laurie očividně nebyla jediná, kdo si na případ vzpomněl.

„Velmi zajímavé setkání,“ odpověděla. „Zdá se, že mají dojem, že se Kendra dožadovala účasti v naší show. Zřejmě jim řekla, že jsem to byla já, kdo ten případ *odmítl*.“

Jerry a Grace, její největší zastánci, si ihned vzpomněli, s jakým nadšením se Laurie chtěla do případu pustit.

„Proč by o tom lhala?“ snažil se dozvědět Jerry.

„Přesně to mám v úmyslu zjistit.“

Laurie si všimla, že u Jerryho dveří postává moderátor pořadu Ryan Nichols. Měl ve zvyku objevit se v nejméně vhodnou chvíli, aby se mohl vmísil do hovoru. Také se Laurie uměl dostat pod kůži.

„Co se snažíme zjistit?“ zeptal se podle očekávání.

Laurie si musela neustále připomínat, že je to vzdělaný člověk: absolvoval práva na Harvardu, poté byl úředníkem Nejvyššího soudu a získal i prestižní místo státního zástupce. Naneštěstí pro Laurie však taky věřil, že jeho právnické vzdělání stačí na to, aby mohl zahájit kariéru v médiích bez větších zkušeností. Laurie je léta sbírala jako novinářka a trpělivě se vypracovala na pozici producentky vlastního pořadu.

Ryan měl za sebou jen několik vystoupení v kabelových televizích, než přijal místo moderátora *V podezření*. Kromě toho působil jako právní poradce v jiných pořadech a už začal předkládat návrhy na vlastní show. V televizním světě představoval jeho atraktivní vzhled nespornou výhodu. Měl světlé vlasy, široké zelené oči a oslnivý úsměv – a jeho návrhy se samozřejmě týkaly jeho osoby před kamerou. Ale co Laurie opravdu iritovalo, byla Ryanova neschopnost přiznat, že jeho kariéru odstartovalo přátelství jeho strýce s jejich šéfem Brettem Youngem. Brettovi se obvykle nedalo zavděčit, ale vše, co řekl nebo udělal Ryan, se mu zdálo kouzelné. Přestože v pořadu účinkoval *pouze* jako moderátor, šéf si přál, aby Laurie Ryana seznámila se všemi fázemi produkce.

„Právě jsme mluvili o případu Martina Bella,“ odpověděla tedy. „O tom doktorovi, kterého zastřelili u jeho domu v Greenwich Village.“

Když Laurie loni na podzim prováděla předběžný průzkum k případu, Ryana do něj nezapojila.

„Aha, jasně. To musela být manželka, že? Takový případ by se nám hodil.“

Řekl to, jako by byl první, koho to napadlo.

Laurie si všimla, že si Grace a Jerry vyměnili výmluvný pohled. Jejich averze vůči Ryanovi časem rostla, zatímco Laurie se pomalu smiřovala s jeho poněkud přeceňovanou rolí.

„S Kendrou Bellovou – to je ta manželka – jsem mluvila kolem Dikůvzdání, ale nechtěla se zapojit.“

„Protože je vinná,“ řekl Ryan samolibě.

Laurie se ho chtěla zeptat, kolikrát se musí v některém z jejich případů zmýlit, aby se začal chovat rozumněji. „No, v té době to vypadalo, že jí jde hlavně o ochranu dětí. Dnes jsem se ale dověděla, že příbuzným řekla něco jiného.“ Vysvětlila mu, o čem mluvila s Bellovými. „Zkusím ji překvapit, až se dnes večer vrátí z práce. Chceš se přidat? Můžeš hrát hodného policajta.“

„V kolik hodin?“

„Nejpozději v pět.“ Alexovo uvedení do funkce federálního soudce bylo naplánováno na půl sedmou a Laurie ho nechtěla zmeškat.

„To by šlo,“ řekl Ryan. „Předtím si o případu něco přečtu.“

Když odešel, Jerry a Grace vypadali, jako by právě zahlédli myšku, jak se objímá s kocourem.

„No a co?“ pokrčila Laurie rameny. „Jestli mě instinkt neklame, tak mi Kendra lhala, když jsem ji naposledy viděla. Mít s sebou bývalého státního zástupce nemusí být na škodu.“

Laurie se vrátila do své kanceláře a uvědomila si, že na Ryanovi jí vadí ještě jedna věc: nebyl to Alex Buckley, původní moderátor pořadu. Teď, když byli s Alexem zasnoubeni, už jí v práci nechyběl. Chystala se s ním být navždy. S Ryanovými nectnostmi se tedy nějak vyrovná.

Caroline oznámila Bobbymu, že pět minut přidaných k jeho pravidelnému času na počítačové hry po návratu ze školy už uplynulo. Ještě si v rychlosti ukradl několik tahů v rozehraném závodu, ale pak poslechl a odevzdal tablet do její natažené ruky.

Šel se posadit vedle své sestry na pohovku, kde si v klidu skládala puzzle, které už předtím dala mnohokrát dohromady. Vždycky byli tak odlišní. Mindy hned od batolete žila spíš ve svých myšlenkách, zatímco její bratr Bobby neustále hledal zábavu ve vnějším světě.

Když Caroline procházela kolem arkýřového okna, všimla si hloučku turistů dole na chodníku, kteří si zaujatě prohlíželi prázdnou příjezdovou cestu. Jejich průvodce, vysoký mladý muž s dlouhými vlasy staženými do drdolu, měl na sobě jako obvykle pytlovité černé oblečení a na nohou jasné oranžové tenisky. Vodil sem lidi dvakrát týdně už skoro čtyři měsíce v rámci exkurze, kterou nazval *Big Apple Crime Tour*.

Caroline se mu už jednou snažila domluvit. Připomněla mu, že stojí před domem, kde žijí sedmiletá holčička a devítiletý chlapec. Navíc přece není na seznamu nechvalně proslulých míst, jako jsou mafiánské noclehárny, chodník, kam dopadla žena z Empire State Building, nebo hotel, kde punk-rocková hvězda zavraždila svou přítelkyni.

Průvodce ale ihned oznámil turistům, že Caroline je právě ta chůva, která po vraždě Martina Bella zavolala na tísňovou linku, načež ji začali žádat o autogramy a selfie.

Nyní Caroline zatahovala závěsy, kdykoli si skupiny dole všimla. Potěšilo ji jen to, že se počet zájemců zmenšuje. Jednou dokonce sama vyhledala jeden populární turistický web, aby tam napsala zdrcující recenzi.

Co bych byla zač, kdybych vás nechránila, děti moje? pomyslela si, když se dívala na Bobbyho s Mindy, jak rozebírají puzzle, aby je mohli začít skládat znovu.

Zrovna krájela jablko a chtěla je přidat k sýru na odpolední svačtinu, když zazvonil telefon. Volající se představila a Caroline pocítila sucho v krku. Tušení, že o Laurie Moranové ještě uslyší, se právě naplnilo.

„To je Kendra?“ chtěla vědět producentka.

„Ne, paní Bellová je ještě v práci.“

„Aha. Nemluvím náhodou s Caroline Radcliffeovou?“

„Ano.“

„Možná si mě nepamatujete, ale krátce jsme se spolu setkaly před čtyřmi měsíci. Přijela jsem k vám tehdy na schůzku s Kendrou.“

Jak bych mohla zapomenout? pomyslela si Caroline. Se splašeným srdcem tehdy stála nahoře na schodech a naslouchala, zatímco měla dohlížet na Bobbyho a Mindy u domácích úkolů.

Nedělej to, nedělej to, opakovala jako mantru a držela prsty zkřížené, jako by mohla Kendře v obýváku poslat telepatickou zprávu. Pak pocítila vlnu úlevy, když Kendra vyjmenovala důvody, proč v té show nemůže vystoupit.

„Samozřejmě, vzpomínám si. Mohu vám s něčím pomoci?“ zeptala se Caroline.

„Obávám se, že ne. Nevíte, kde bych ji zastihla?“

„V práci paní Bellovou rušit nemůžete. Ani já tam nevolám, pokud to není naléhavé.“

„Kdy má dorazit domů?“

„Dnes pracuje do pěti. Ale pak bude chtít s dětmi povečeřet a strávit s nimi nějaký čas před spaním. Je velmi zaneprázdněná. Když mi řeknete, co potřebujete, pokusím se vám nějak pomoci.“

„Potřebovala bych mluvit přímo s Kendrou.“

Bellovi to nikdy nenechají být. Samozřejmě že ne, vždyť byl zavražděn jejich syn. Celé měsíce je slyšela na Kendru dotírat. *Budou to natáčet, nebo ne? Proč jim trvá tak dlouho, než se rozhodnou?* Ulevilo se jí jen o prázdninách, ale poslední dva měsíce na ni naléhali ještě víc. Před týdnem jim tedy Kendra nakonec zalhala, že Martinův případ se tvůrcům pořadu nehodí.

Jenže teď se ozvala sama producentka, a to nebylo dobré.

„Když mi dáte číslo, vyřídím, že jste volala,“ nabídla se.

Caroline položila sluchátko a vykoukla z okna. Turisté byli pryč. Přesto nechala závěsy zatažené. V hloubi duše se děsila, že nedokáže zabránit tomu, aby do jejich domu opět vpadl okolní svět.

Kendra byla tehdy v tak špatném stavu. Bože můj, prosím, řekni, že to neudělala.